

O stížnosti, již na toto rozhodnutí podala okresní nemocenská pojišťovna v Mukačevě, uvážil nss toto:

Stížnost brojí proti tomu, že žal. úřad neuznal obec Č. povinnou nahraditi podpůrný náklad podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 za Vasilu P., kterého obec sama svým starostou jako svého zaměstnance k pojištění přihlásila a tím přiměla pojišťovnu, že byl za člena přijat a podporován. Vznese tedy stěžující si pojišťovna na spor otázku, zdali obec Č., která přihlášku podala a v ní sebe za zaměstnavatele označila, jest považovati za zaměstnavatele přihlášené osoby a tím za subjekt práv a závazků podle cit. zák. č. 221/24.

Nař. rozhodnutí na tuto otázku odpovídá záporně. Neprávem.

Přihláška jest pro pojišťovnu směrodatným faktorem pro stanovení podmínek, způsobu a rozsahu pojištění. Pojišťovna nejenom že nemá zákonného závazku, nemá často ani možnosti, aby přezkoušela správnost došlé přihlášky, zejména v tom směru, zda došlo mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, v přihlášce jmenovaným, k založení pracovního poměru, bude jí zpravidla spokojiti se přihláškou a podle toho zařídí další svůj postup. Je-li tomu tak, jest v přihlášce spatřovati závazné prohlášení zaměstnavatele, že tu jest pracovní (služební) poměr, podléhající pojistné povinnosti (srov. Boh. A 4757/25, 7938/29, stejně i Budw. 4183/06 A). Právem proto mohla stěžující si pojišťovna v přihlášce, podané beze vší výhrady, spatřovati závazné uznání pracovního poměru, podléhajícího pojistné povinnosti, tedy i závazné uznání, že obec Č., která svým starostou přihlášku podala a sebe v ní za zaměstnavatele Vasilu P. označila, jest zaměstnavatelem jmenovaného a tím subjektem práv a závazků podle zák. č. 221/24. Pak ovšem jest nerozhodno, že starosta obce uvedeného zaměstnance přijal do služeb nikoliv jménem obce, nýbrž jménem společenstva přidělců, když okolnost ta nedošla v přihlášce výrazu.

Žal. úřad, když nepřiznal významu okolnosti, že přihláška podepsaná starostou obce a opatřená razítkem obce Č. uvádí výslovně za zaměstnavatele obec Č., vykládal si nesprávně zákon a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.324.

Zaměstnanci veřejní. — Legionáři: O zápočtu legionářské doby pro zvýšení služného za platnosti zák. č. 103/26.

(Nález ze dne 3. února 1933 č. 1784.)

Prejudikatura: Boh. A 7344/28.

Věc: Jan S. v Praze proti ministerstvu zahraničních věcí (odb. r. Em. Dyk) o zápočet legionářské služby pro zvýšení služného.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-1, který podle legionářského potvrzení ze 4. dubna 1923 má 17 roků započítatelné služby v čsl. legiích, byl 5. května 1920 přijat jako smluvní úředník do služeb min. zahr. věcí. Od 1. února 1923

požíval odměny podle VII/1 hodn. třídy od 1. října 1926 plat ročních 24.600 Kč. Od 14. června 1928 bylo st-li výnosem min. zahr. z 20. června 1928 propůjčeno služební místo VI. plat. stupnice v osobním stavu úředníků vyšší správní služby pomocné v oboru min. zahr. a výnosem téhož min. z 21. června 1928 bylo mu započteno podle § 142 odst. 1 plat. zák. z legionářské služby 8 roků pro zvýšení služného v 6. platové stupnici. Min. fin. totiž vázalo svůj souhlas k tomu, aby st-l ve smyslu § 14 odst. 2 plat. zák. mohl býti jmenován přímo do 6. platové stupnice, podmínkou, že se st-li spokojí započtením legionářské služby nejvýše v rozsahu tom, načež st-l předložil prohlášení datované 25. května 1928 tohoto znění: »Ve smyslu výnosu min. fin. ze 17. února 1928 vzdávám se pro případ svého definitivního jmenování do 6. platové stupnice v osobním stavu úředníků služ. tř. II. v min. zahr. nároku na započtení celé legionářské služby pro zvýšení služného a spokojuji se s jejím započtením nejvýše v rozsahu 8 roků v případě, že min. vnitra projeví s tímto započtením souhlas.«

Podáním z 15. listopadu 1929, označeným jako »žádost«, domáhal se st-l započtení plné nezkrácené legionářské služby pro zvýšení služného, dokládaje, že částečné započtení odporuje zákonu a že na zápočet plné legionářské služby má nesporný nárok podle odst. 1 § 142 plat. zák. a zák. č. 462/19. Současně žádal za doplatky od 1. července 1928.

Min. zahr. sdělilo nař. výnosem st-li, že k tomuto jeho rozkladu neshledává důvodů pro změnu svého výnosu z 21. června 1928 z těchto důvodů: Podle ustanovení § 14 odst. 1 plat. zák. měl st-l býti ustanoven v 7. plat. stupnici, v níž by mu byla celá legionářská služba v rozsahu 17 roků započtena pro zvýšení služného. V důsledku toho byl by obdržel od 1. července 1928 služné stupně f) 7. plat. stupnice (18.000 Kč) s nárokem na zvýšení služného od 1. července 1929 (služné 7 f + 1 náslužný přírůstek, t. j. 19.500 Kč). Kdyby na to byl povýšen v době mezi 1. červencem 1928 a 1. červencem 1929 do 6. platové stupnice, měl by podle § 17 plat. zák. nárok na služné stupně c) 6. platové stupnice (18.000 Kč) a od 1. července 1929 na služné stupně d) (19.800 Kč). Byl-li ustanoven přímo v 6. plat. stupnici, nemohlo se připustiti, aby byl na tom lépe než úředník se stejnou dobou, jmenovaný do 7. plat. stupnice a povýšený do 6. plat. stupnice. St-l proto nebyl nijak poškozen tím, že mu vzhledem k ustanovení jeho přímo v 6. plat. stupnici bylo započteno pouze 8 legionářských roků. Dodáno bylo, že podle ustálené judikatury nss-u (Boh. A 7344/28) sice nemůže se státní zaměstnanec vzdáti nároků na započtení legionářské služby v plném rozsahu, avšak ustanovením st-le přímo v 6. plat. stupnici byla vzata v úvahu celá služba legionářská, a že započtení jen její části pro zvýšení služného jest pouze výpočtem výsledku, který by se objevil, kdyby st-l byl býval normálně ustanoven toliko v 7. plat. stupnici.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Nezákonnost napadeného rozhodnutí shledává stížnost v tom, že přes předpis zák. č. 462/19, který byl výslovně zachován §em 142 odst. 1 plat. zák., byla st-li legionářská služba započtena jen částečně. Prohlášení na něm žádané před jmenováním do 6. plat. stupnice podepsal prý st-l v očekávání, že mu bude předchozí doba, ztrávená ve smluvním

poměru započtena, když se to však nestalo, pokládal se za oprávněna, domáhati se započtení plné služby legionářské, a to se zřetelem k právní zásadě, vyslovené v náhl. Boh. A 7344/28, podle které veřejní zaměstnanci nemohou se platně vzdáti práva zákonem jim daného. Dedukce žal. úřadu neobstojí před striktním předpisem § 142 odst. 1 plat. zák., zák. č. 462/19 a i vl. nař. č. 151/20, podle něhož doba služby v legiích počítá se trojnásobně do služební doby, rozhodné pro zvýšení služného v příslušné platové stupnici, jmenováním nabyté.

Po této stránce uvážil nss toto:

Ustanovení st-le úředníkem vyšší správní služby pomocné v oboru min. zahr. spadá do doby účinnosti zák. č. 103/26. Podle § 138 odst. 2 tohoto zák. stává se propůjčení místa účinným doručením dekretu, kterýž podle odst. 1. tohoto § jest vydati a jenž má obsahovati údaje označené v odst. 1, 3 a 5 cit. paragrafu. Jest tudíž pro posouzení služebního poměru zaměstnancova jedině rozhodným vyřčený obsah dekretu jemu vydaného při propůjčení místa. Dekretem min. zahr. z 20. června 1928 bylo st-li propůjčeno služební místo 6. plat. stupnice v osobním stavu úředníků vyšší správní služby pomocné v oboru min. zahr., a to bez jakékoliv výhrady, zejména bez nějaké fruktifikace st-lova předchozího prohlášení z 25. května 1928, že se spokojuje se započtením jen osmi let své legionářské služby, na kteréžto prohlášení nebylo v dekretu vůbec ani poukázáno.

Sluší tudíž na obsah zaměstnaneckého poměru, založeného, jak uvedeno, jmenovacím dekretem, v konkrétním případě použití ustanovení zákonných, a to pokud jde o posouzení nároků na započtení legionářských let, zák. č. 462/19 o propůjčování míst legionářům a vl. nař. č. 151/20, vydaného k provedení tohoto zákona, kteréžto předpisy byly šem 142 odst. 1 plat. zák. výslovně ponechány v platnosti.

Odstavec II. § 1 zák. č. 462/19 stanoví, že služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům trojnásobně do služby i do výslužby. Čl. I. vl. nař. č. 151/20 pak stanoví, že služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům bez rozdílu, ke které kategorii státních zaměstnanců náleží, trojnásobně do služební doby, podle § 37 služební pragmatiky rozhodné pro určení služebního pořadí v příslušné hodn. třídě jmenováním nabyté, dále do postupu do vyšších stupňů platových i do postupu časového, konečně pro dosažení starobních přídavků a pro odůvodnění nároků na pensi, jakož i pro vyměření požitků pensijních.

Je-li však těmito předpisy zaručen nárok na zápočet legionářských let, jež st-l uplatňuje, porušil úřad st-lovo subj. právo, nabyté již ze jmenovacího dekretu, když odepřel vyhověti nároku tomu z důvodu ve jmenovacím dekretě nevyjádřeného, totiž že st-l před jmenováním přistoupil k tomu, aby jeho jmenování bylo provedeno s určitým omezením, kteréhož souhlasu st-lova však, jak bylo řečeno, žal. úřad v uvedeném dekretě jmenovacím — vzhledem k ustanovení § 138 plat. zák. jedině směrodatným — nevyužil.

Č. 10.325.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em: * Služební poměr zaměstnanců podniku »státní lesy a statky«, ustanovených